Ainult doktor Krookusest on kahju, sest ta võib arvata, et me hukkunud oleme.“

„Ja Peedu, kuidas temagi tunneb minu pärast hirmu,“ arvas Malle. Nüüd kuulsid nad õielehtede vahelt kerget suminat:

„Summa, summa, summa,
kas võin välja tulla?
Summa, summa, summa,
seltsiks tahan olla.
Ärge kartke mind,
olen mesilind!“

Vesiroosi lehtedest puges välja väike kuldkarvaline töömesilane. Tal oli selline armas näoke säravate silmadega ja lahke, lõbus kõneviis, nii et nad teda karta ei teadnudki. Mesilane tundis Maisi-Liid ja pakkus talle jala küljes asuvast korvikesest lõhnavat õietolmu. Maisi-Lii sõi isuga ja lakkus magusat mett, mida mesilane suust õiepõhjale vajutas.

„Malle, ära nüüd enam karda, sest me oleme tubli kaitse all. Palun sind, mesilind, näita Mallele oma toredat kaitsenõela.“

Mesilane ajas kohe tagakehast toreda mõõgakujulise nõela välja.

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 43